

Morovan Iulian

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXII Nr. 12

DECEMBRIE 1954

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Sfaturi folositoare

Regularitatea în mîncare este de o importanță covârșitoare. Pentru fiecare masă trebuie un anumit timp. Și atunci, fiecare să mînce ceea ce îi cere organismul său și apoi să nu mai ia nimic pînă la masa următoare. Sînt mulți cari mîncă atunci cînd organismul nu are nevoie de hrană, la intervale neregulate și între mese, din pricină că nu au destulă putere de voință spre a se împotrivi pomenirii lor. Cînd călătoresc, unii sînt gata să ia, dacă se găsește ceva de mîncare în jurul lor. Lucrul acesta este foarte dăunător. Dacă cei cari au de călătorit ar mîncea în mod regulat o hrană simplă și hrănitoare, nu vor mai simți o așa mare greutate și nu ar mai suferi atîta boală.

Un alt obicei vătămător este acela de a mînce chiar înainte de culcare. Se poate că s-a luat masa regulat; dar din pricina unui simțiment de sfîrșeală, se mai ia ceva mîncare. Prin îngăduință, acest procedeu rău devine obicei, și deseori atît de mult înrădăcinat, încît

se socotește ca fiind cu neputință să se culce fără a mai mînce ceva. Drept urmare a cînării tîrzii, procesul mistuirii este continuat în cursul orelor de somn. Dar deși stomacul lucrează continuu, lucrarea sa nu este săvîrșită așa cum se cuvine. Somnul este deseori tulburat de vise neplăcute și dimineața persoana aceea se trezește neînvințată și cu o mică poftă pentru gustarea de dimineață. Atunci cînd ne așezăm să ne odihnim, stomacul trebuie să-și fi făcut lucrarea, pentru ca și el, la fel ca și celelalte organe ale corpului, să se poată bucura de odihnă. Pentru persoanele cari mai mult stau pe loc, cinarea tîrzie este în deosebi vătămătoare. La ei turburarea pricinuită este deseori începutul bolii care se sfîrșește cu moartea.

În multe cazuri sfîrșeala care duce la dorința după mîncare se simte din cauză că organele digestive au fost prea mult oboseite în cursul zilei. După ce au terminat cu alimentele de la o masă, organele digestive au nevoie de odihnă.

Cu un an mai mult

Un an mai mult se adaugă la cei cari au venit după ziua de 30 decembrie 1947, cînd regimul de democrație populară rupînd-o cu formele de guvernare trecute, a pornit victorios și încrezător spre dobîndirea izbînzilor ce viitorul i le rezerva.

S-au scurs șapte ani de atunci! Și cînd privim în urmă peste șirul anilor ce au trecut, vedem strălucind înfăptuiri tot mai mari, țara grupîndu-se tot mai mult în jurul măzuințelor celor ce muncesc: fericirea și buna stare.

Fiece an trecut a însemnat o urcare pe a treaptă mai sus în ce privește dezvoltarea pe toate tărîmurile, aducînd încredințarea că pe drumul acesta, cu anii ce vor veni, oamenii vor găsi cea stare prosperă și de pace spre care au nădăjduit atîția înaintași!

Incheiem acest al șaptelea an, cu bucurie în suflet că anul acesta stindardul păcii s-a înfipt în Vietnam, punînd capăt războiului de cotropire.

Consiliul Mondial al Păcii, care a avut loc la Stockholm, în luna noiembrie, a afirmat din nou dorința de pace, întărînd mîini și încurajînd inimi spre a duce mai departe și mai hotărît deviza măreață de înfrățire între popoare, de strîngere laolaltă și reciprocă înțelegere.

„Numai o puternică mișcare a popoarelor înșiși”, spu-

nea unul din documentele Consiliului Mondial al Păcii de la Stockholm, „poate împiedica scindarea lumii în blocuri opuse unul altuia și reinvierea acelor armate care au adus omenirii în trecut atîtea lacrimi și atîta jale. Numai o asemenea mișcare poate asigura colaborarea dintre state în vederea prosperității lor, a menținerii independenței lor și a securității colective“.

„Popoarele trebuie să opună rezistență ratificării a-condurilor de la Londra și Paris. Ele nu vor admite înfăptuirea înarmării Germaniei și prin acțiunile lor comune vor deschide calea spre securitatea în Europa și spre pace în întreaga lume“, concretizează mesajul adresat popoarelor de Consiliul Mondial al Păcii întrunit anul acesta la Stockholm.

Conferința internațională întrunită de curînd la Moscova, a reprezentanților țărilor europene, în vederea asigurării păcii și securității europene a arătat lumii întregi calea spre rezolvarea pașnică a tuturor problemelor internaționale, exprimînd în mod competent dorința celor ce muncesc de a-și ști chezășuită pacea și fericirea viitorului, fără teama bubuitului de tun sau a șuieratului de bombe, al văpăii incendiilor sau temerii de molimi răspîndite din avioane.

În legătură cu această Conferință de la Moscova și

felurile ei pașnice și de securitate europeană, în ziarul Izvestia din 10 decembrie 1954 a apărut un articol valoros sub titlul „Glasul bisericii ortodoxe ruse”, din care redăm următoarele:

„În momentul de față, când speranța generală în coexistența pașnică a popoarelor este întunecată de umbra sinistră a acordurilor de la Londra și Paris, care urmăresc să înarmeze pînă în dinți Germania occidentală, Biserica ortodoxă rusă dorește să amintească popoarelor europene și tuturor celorlalte popoare grozăviile prin care au trecut majoritatea acestora în trecutul apropiat, când fiara războiului, întru chipată în fascism german, a nimicit zeci de milioane de vieți omenești și a provocat în Europa distrugerii ireparabile.

Învățămintele acestui dezastru s-au vădit în năzuința fermă a tuturor popoarelor spre pace. În puternica mișcare pentru apărarea păcii au început să se dezvolte legături de prietenie care, aidoma unor numeroase punți au unit toate forțele iubitoare de pace ale omenirii contemporane. Succesele luptei pentru coexistența pașnică s-au conturat atît de limpede încît, în timp ce într-o parte a spărturii care a împărțit țările planetei noastre au început să se formeze alianțe militare, în cealaltă parte a luat naștere ideea securității colective care și-a găsit expresia în convocarea Conferinței de la Moscova a țărilor europene pentru asigurarea păcii și securității în Europa.

Datorită acestei conferințe, starea lucrurilor s-a clarificat într-atît, încît popoarele pot acum să facă cu ușurință alegerea hotărîtoare, deoarece aceluia care dorește cu adevărat pace nu le este greu să aleagă între pace și război. Pentru conștiința religioasă, care este nedespărțită de spiritul păcii, este deasemenea evident că un sistem de securitate colectivă a popoarelor le oferă acestora experiența unei comunități care poate nu numai să le apere împotriva agresiunii, dar și să le subordoneze legii morale a colaborării și ajutorului reciproc în toate domeniile vieții. Nu este mai puțin evident și caracterul nefast al reinvierii militarismului german, care a și înscris în istorie multe pagini sîngeroase.

Bisericii ortodoxe ruse care păstrează și răspîndește mărețele porunci ale lui Christos și crede în ele, i-a fost întotdeauna proprie „hotărîrea de a binecuvînta pacea”.

Iată deci biserica ortodoxă rusă, care are o experiență de mai bine de o mie de ani în propovăduirea și apărarea păcii, binecuvîntează dorința puternică de pace a reprezentanților celor 8 țări europene, participanți la Consfătuirea din Moscova și este pătrunsă de hotărîrea să sprijine poporul în năzuința lui de apărare față de agresiune.

Crezînd în înalta misiune a omului și a omenirii, ea adresează creștinilor din toate țările Europei și ale celorlalte continente apelul fierbînte de a lua apărarea sistemului de securitate colectivă a popoarelor, de a condamna politica „de pe poziții de forță”, potrivnică spiritului creștin și de a face totul pentru a îndemna guvernele lor la tratative cu privire la rezolvarea pașnică a problemei germane, care s-a complicat atît de mult”. (Semnat: Patriarhul Alexei al Moscovei și întregii Rusii, Mitropolitul Nicolai de Krutița și Kolomna, mitropolitul Grigore al Leningradului și Novgorodului, mitropolitul Ioan al Kievului și Galîției, exarh al Patriarhiei, membri ai Sfîntului Sinod).

Dar în același timp, Conferința de la Moscova a dat și un răspuns hotărît celor cari în acorduri ca cel de la Paris și Londra vor să aducă din nou asupra lumii urgiile războiului.

Fie ca bunul Dumnezeu să binecuvînteze orice dorință de bine, de pace și fericire ce-și găsește loc în inimile oamenilor, întărindu-i în a atinge aceste ținte mari.

Iar noi iubiți frați, ca unii în al cărui suflet ar trebui să vibreze continuu cuvîntul „pace”, atît de deseori rostit de Mîntuitorul Isus, să ne găsim sincer alături de orice inițiativă și lucrare în acest sens, depunînd efortul nostru continuu la înfăptuirea lor.

Fie ca al 8-lea an, să ne găsească mai consacrați, mai sîrguincioși în muncă, mai rodnici în activitățile noastre, contribuind cu toată inima și avîntul la o urcare tot mai sus.

V. FLORESCU

LUCRĂRI DE IARNĂ

În timp de iarnă agricultorii harnici atît din gospodăriile colective, cît și din cele individuale nu stau; ei gîndesc, plămutesc și muncesc, pregătind ca totul să fie gata pentru primăvară și vară.

Nu numai omul de știință știe că plantele au nevoie de anumite elemente nutritive, ci și orice sătean se interesează de bunul mers al agriculturii.

Plantele ca să viețuiască și să aducă rodul lor au nevoie de 14 elemente nutritive: carbon, hidrogen, oxigen, azot, acid fosforic, acid silicic, potasiu, calciu, sulf, clor, sodiu, fier și magneziu.

Zece din aceste elemente plantele le iau din aer și pămînt în mod direct. Următoarele patru: azotul, acidul fosforic, potasiul și calciul le iau din îngrășăminte ce trebuie pregătite din timpul iernii pentru primăvară.

Ingrășămîntul e de două feluri:

1. Organic — care provine de la animale (bălegar) sau resturi de plante (turte de semințe oleioase) și hoștină de struguri.

2. Minerale — sulfatul de amoniac și nitratul de calciu.

În acest articol ne vom ocupa de cel mai obișnuit îngrășămînt pentru pămînt care se poate procura în bune condițiuni.

Gunoii — așa numit în limbajul poporului conține: azot, acid fosforic și potasiu. Gunoii (bălegarul) e aur pentru agricultură. La fiecare mie de kg. de gunoi împrăștiat pe suprafața de hectar sporește producția de grâu cu 100—200 kg. Pe un hectar se împrăște de obicei 30.000 kg. (șazei de care) de gunoi.

Fiind nevoie de cantități foarte mari, trebuie pregătit și păstrat din timpul iernii.

După fiecare recoltă pămîntul e secătuit de elementele nutritive și deci e nevoie de îngrășămînt. De aceea

în fiecare gospodărie e bine să se ia măsuri din timp ca să nu se piardă gunoii și zămurile de la bălegar. Acolo unde stau vitele să se facă o podișcă din tablă, beton sau din var amestecat cu nisip și pietriș, iar la o parte să fie o groapă căptușită cu beton sau cu tablă spre care podișca să fie puțin înclinată spre a se scurge zămurile printr-un șanțuleț. Acolo unde se depozitează gunoii să se aibă grijă să se ude gunoii la 3—4 zile odată cu zămuri din bălegar și aceasta pentru a înlezni fermentarea.

Găinașul de păsări, un alt soi de gunoi, e bun pentru grădiniile de zarzavaturi. Iar penele și puful de găină care nu se poate folosi altfel, e bun ca îngrășămînt pentru pomi și se poate păstra în gropi peste care se presară var nestins pisat. Înainte de a planta pomii se presară din acest gunoi pe fundul gropii și apoi se plantează pomii. Nici cenușa să nu fie aruncată spre a se piardă în vînt căci e un puternic îngrășămînt, întrebuintîndu-se 20—25 hectolitri la hectar.

Activitatea în timpul iernii a sîtenilor și a săteanului variază în raport cu posibilitățile de trai ce le prezintă regiunea respectivă. Sătenii cari trăiesc în apropiere de bălți fac coșuri și rogojini. Cei de la munte se ocupă cu tăierea de lemne la păduri. Gospodinele fac diferite lucrări artistice.

Din versurile ce urmează se poate înțelege în ce constă bucuria săteanului în timpul iernii:

*Cînd iarna e cumplită și-afară viscolește,
Cînd gheața ca și sticla troznește sub picioare,
Săteanul în zorii zilei unelte pregătește.
Lucrînd mereu el cîntă cu gîndul la ogoare.
Oricînd săteanul harnic e vesel și lucrează.*

Pastor, I. MIHORDEA

Studii biblice

NATURA BISERICII LUI HRISTOS

1. Cui sînt adăugați credincioșii, ca fii ai lui Dumnezeu? 1 Cor. 12,13 pr.p.; Fapte 2,47.

Noi sîntem adăugați la Comunitate și botezați în Comunitate și în felul acesta fiecare membru ajunge o parte a trupului care simbolizează pe Isus Hristos.

Cuvîntul grecesc „ecclesia” care se traduce prin cuvîntul „Biserică” înseamnă: „cea chemată afară”. Acest cuvînt se folosește de obicei cu referire la o adunare. (Vezi Fapte 19, 32. 39) În forma lui compusă înțelegem însă prin el „Biserica lui Dumnezeu” (Fapte 20, 28); „Biserica lui Hristos” (Rom. 16,16.)

2. Care sînt cele două înțelesuri ale cuvîntului „Biserică”? Mat. 16,18; 1 Cor. 1,2.

Cuvîntul „Biserică” folosit în Mat. 16,18 se referă la biserică în general; aici el are înțelesul de: biserică de pretutindeni. În 1 Cor. 1,2 el înseamnă o anumită biserică locală, aci cea din Corint.

3. Cum se dovedește că expresia „Biserică”, folosită în Sf. Scriptură nu se limitează numai la dispensațiunea Nouului Testament? Ebrei 12,22.23.

„Biserica lui Dumnezeu de aici de jos de pe pămînt este una cu biserică lui Dumnezeu de sus din ceruri. Credincioșii de pe pămînt și ființe cerești formează o biserică. Toate puterile spirituale cerești iau parte la adunările celor sfinți care se adună să adore pe Dumnezeu.

4. Cine este temelie Bisericii lui Dumnezeu? 1 Cor. 3,11; 10,4.

Dumnezeu, în Vechiul Testament este adesea arătat ca fiind „stîncă” (Deut. 32,3.4 pr.p.; Isaia 26,4). Referindu-se la „îngerul Domnului”, Tatăl a zis: „Numele Meu este în El” (Exod 23,20,21.) În felul acesta stîncă Vechiului Testament este Isus Hristos al Nouului: „Și stîncă era Hristos”.

5. Cum trebuie să înțelegem cuvîntul Domnului Hristos: „pe această piatră voi clădi biserică Mea?” Mat. 16,18.

Biserica a fost întemeiată pe Isus Hristos, stîncă veacurilor, „și porțile locuinței morților nu o vor birui”.

Cititorul superficial al acestor cuvinte ușor ar putea ajunge la concluzia că apostolul Petru ca persoană este acela pe care este clădită biserică creștină. Aceasta cu atît mai mult cu cît Simon, fiul lui Iona primise de cunînd numele de Petru care înseamnă: „piatră — o piatră ca tăvălugul”. Ținînd însă seamă și de alte texte ale Sfintelor Scripturi se poate înțelege că, Petru nu era stîncă pe care era întemeiată Biserica.

6. Cine a conlucrat cu Isus Hristos la clădirea Bisericii Sale de pe pămînt? Efes. 2,20; Apoc. 21,14.

„Isus Hristos este înfățișat ca locuind în poporul Său, iar credincioșii ca „zidiți pe temelie apostolilor și prorocilor, piatră din capul unghiului fiind Hristos”.

7. În ce fel sînt înfățișați Hristos și credincioșii Săi în lucrarea de construire a Casei spirituale (biserică)? 1 Petru 2,4-6.

„Isus Hristos cel răstignit este temelie, care a fost pusă de apostoli și proroci în predicile lor, Hristos cel glorificat este încoronarea întregii clădiri. Noi începem cu Hristos și încheiem cu El. Templul începe cu Hristos și pe măsură ce etajele ajung să fie clădite unul peste altul, el crește pînă ce a ajuns la înălțimea staturii lui Hristos. Isus Hristos, cap al trupului și piatră unghiulară a Bisericii, este cea mai desăvîrșită slavă a poporului Său credincios”.

BUNA RINDUIALA ÎN BISERICA

1. Ce este Isus Hristos pentru Biserica Sa? Ioan 10,14.

„După cum un păstor de pe pămînt își cunoaște oile sale, tot așa Păstorul cereșc își cunoaște pe ale Sale împrăștiate în lumea întreagă.” „Voi să fiți turma pășunii Mele, iar Eu voi fi Dumnezeuul vostru, zice Domnul”.

1. Cum dorește Domnul să se prezinte Biserica Sa în ce privește buna rînduială? 1 Cor. 14,40.

Ordinea este legea cerului, și ea trebuie să fie și legea poporului lui Dumnezeu de pe pămînt. Dorința Domnului Isus este ca Biserica lui Dumnezeu să reprezinte pe pămînt ordinea și unitatea cerească.

3. Ce exemplu cu privire la ordinea în Biserică ne este dat în Sf. Scriptură? Exod 18,21.

4. Cum a fost organizată și prima biserică creștină? 1 Cor. 12,28. pr.p.

5. Pe cine găsim în Biserica din Antiohia? Fapte 13,1.

Voința lui Dumnezeu este ca în toate vremurile, în Biserica Sa de pe pămînt să fie toate lucrurile în bună rînduială. De aceea El, de la început a rînduit ca în Biserică să fie aleși bărbați evlavioși care să îndeplinească diferite slujbe spre binele și progresul ei; și spre slava lui Dumnezeu.

6. Care principiu divin leagă pe membrii Bisericii într-o adevărată și sfîntă comunitate? Rom. 5,5; Gal. 5,13; Ebrei 13,1.

7. În cele din urmă, ce are de gînd Domnul cu Biserica Sa? Efes. 4,3.12.13.

8. Care este fericita speranță a Bisericii lui Dumnezeu? Tit 2,13.

„Revenirea Domnului Hristos, era în acel timp speranța adevăraților Săi urmași. Făgăduința de rămas bun a Mîntuitorului făcută pe muntele Măslinilor că El va reveni a iluminat viitorul pentru ucenici și a umplut inimile lor cu bucurie și speranță care nu puteau fi nici micșorate de griji, nici slăbite de încercări.

ORGANIZAREA BISERICII LUI HRISTOS

1. Împreună cu ce fel de slujbași poate Biserica lui Hristos să ducă la bun sfîrșit însărcinarea Sa? Fapte 6,3.

2. Ce calități se cer celor care urmează să li se încredințeze slujbe în Biserică? 1 Tim. 3,1-6.

3. Ce se cer în legătură cu „mărturia din partea celor de afară”? Vers. 7.

4. Cum a organizat Domnul Isus prima Biserică? Marcu 3,13.14.

„Cu ocazia trimeriei celor doisprezece ucenici a fost făcut primul pas către organizarea Bisericii, care după plecarea lui Hristos trebuia să continue lucrarea Sa pe pământ”.

5. Care erau unii din slujbașii aleși de Biserică să poarte răspunderea? Fapte 14,23; 1 Tim. 3,8.

„În fiecare Comunitate au fost rânduiți slujbași și regulă și sistemă anumită erau stabilite pentru asigurarea bunului mers spiritual al credincioșilor”.

6. Ce dezvoltare a organizării Bisericii a devenit necesară odată cu creșterea ei? Exod 18,21 u.p.; Fapte 15,23.41.

Intocmai ca în zilele lui Moise vechiul Israel era împărțit în grupe de câte zece, cincizeci, o sută și o mie, tot așa era și în timpul apostolilor.

„Dumnezeu a rânduit astfel în înțelepciunea Sa, ca printr-o strânsă legătură pe care trebuie să o susțină toți membrii creștin cu creștin și Comunitate cu Comunitate să fie strâns legate unele cu altele.

În felul acesta va fi posibil ca oamenii să conlucreze cu cerul; pe lângă aceasta orice energie va fi supusă Duhului Sfânt, și toți credincioșii se vor uni într-o străduință ordonată și bine călăuzită de a duce lumii îmbucurătoarea solie despre harul lui Dumnezeu”.

7. Ce dovadă avem că în Biserică creștină primară răspunderile erau împărțite? Fapte 6,1-3; Gal. 2,7.

CONLUCRAREA ÎN BISERICA

1. Cine făcea lucrarea de alegere în vederea îndeplinirii anumitor slujbe în Biserică pe timpul apostolilor? 2 Cor. 8,18.19; Fapte 14,23.

Să se observe expresia: „el a fost ales de biserică”. Din textul celălalt înțelegem că Pavel a întărit prin binecuvântare presbiteri.

„Supuneți Bisericii lucrurile și lăsați ca ea să hotărască asupra lor”. Fiecare membru al Bisericii are drept de vot la alegerea slujbașilor Comunității”.

„Comunitățile aleg pe slujbașii Conferinței. Delegații aleși de Conferință aleg slujbașii Uniunii...” (E. G. White).

2. Cum se proceda cu delegații trimiși de Bisericile locale la adunări mai mari? Fapte 15,2.6.

Această adunare avea un președinte; prezenți erau delegați, s-a luat și o hotărâre care a fost trimisă către Comunități. (vers 13,19.23) S-a votat tot cam așa cum facem astăzi și noi. Cuvântul grecesc redat în 2 Cor. 8,19 prin „ales” și în Fapte 14,23 prin „rânduit”, înseamnă a ridica sau a întinde mâna.

În legătură cu adunarea din Ierusalim citim: „Creștinii n-au fost invitați în totalitatea lor să hotărască

asupra acestei probleme”. „Adunarea care a hotărât în această chestiune era compusă din apostoli și învățători care s-au distins în întemeierea de Comunități printre Neamuri, și din delegați ai diferitelor Comunități”. (E. G. White).

3. Ce experiență a Bisericii Vechiului Testament ne descoperă principiul conlucrării între membri? Neem. 3,1-2.

Să se observe expresiile „alături”, „alături de el”, care sînt folosite în Neem. 3 de aproximativ treizeci de ori.

„Fiecare bărbat, la rîndul lui devenea un Neemia întărind inima și brațul vecinului său”.

4. Cum a fost accentuată ideea de unire în lucrare, în Biserică apostolică? 2 Cor. 6,1; 1 Cor. 3,9.

Este bine să cugetăm asupra expresiilor biblice de felul acesta: „să fie uniți în dragoste” (Col. 2,2); „rămîneți tari în același duh și lucrați cu un suflet pentru credința Evangheliei” (Filip. 1,27); „Lucrăm împreună” (2 Cor. 6,1); „căci noi sîntem împreună lucrătorii cu Dumnezeu” (1 Cor. 3,9).

5. Care trebuie să fie raporturile membrilor între ei, în Biserică Domnului Hristos? Rom. 12,10.

6. În ce măsură a ajuns apostolul Pavel să trăiască această învățătură în viața sa de credință? 1 Tes. 2,8.

Cuvintele: „dragostea... fierbinte” și „atît de scumpi” arată adîncă iubire a apostolului față de credincioși; ele ne mai arată ce fel de raporturi ar trebui să existe și astăzi între membrii Bisericii.

În toate problemele Bisericii, în toate discuțiile, planurile și lucrul pe care-l facem, trebuie să recunoaștem un foarte important principiu.

Noi nu sîntem independenți unii față de alții. Fiecare membru trebuie să țină seamă de urmările faptelor sale și de influența pe care acestea o au asupra celorlalți membri ai Bisericii.

Noi trebuie să cumpănim bine raportul pe care un slujbaș îl aduce în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu... Nu trebuie să respingem sfatul care ar veni din partea altora: Cînd se face planuri cu privire la lucrare, noi trebuie să ne situăm și în felul de cugetare al altora.

„Trebuie ca părerea personală să fie supusă aceleia a întregii Comunități”.

„Toate aceste (deosebiri de păreri) pot fi evitate dacă eul personal se predă lui Dumnezeu și urmașii lui Hristos ascultă de glasul Bisericii”.

7. Prin ce cuvinte este arătată iubirea lui Dumnezeu față de Biserică Sa? Ier. 31,3.; Efes. 2,4.

„Eu mărturisesc fraților și surorilor, că Biserică lui Hristos, așa slabă și nedesăvîrșită cum este, totuși pe pământ ea este singurul obiect căruia El (Domnul) îi acordă cea mai mare atenție a Sa”.

Intreprinderea Poligrafică Nr. 2

București - Str. Brezoianu 23-25 - c. 1278